Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

Uten at nogen blir født av vand og aand kan han ikke indkomme i Guds rike. (Joh. 3, 5).

NR. 10	15. MAI 1924	3 AARG.

JOSEPH SMITH HILSET SOM EN GUDS PROFET.

TALE HOLDT AV PRÆSIDENT HEBER J. GRANT
I SALT LAKE TABERNAKEL SØNDAG
DEN 24. DECEMBER 1922.

(Slutn.).

II.

Indflydelsesrik.

Født i de laveste rækker av fattigdom, foruten boklærdom, hadde Smith utviklet sig ved 39 aarsalderen til en makt paa jorden. Av den store Smith-familie hadde ingen vundet og dannet menneskenes hjerter som denne Joseph. Hans indflydelse, enten for godt eller ondt, er indflydelsesrik idag, og slutningen er ikke endnu.

Jeg har bestræbt mig for at gi enkeltheterne av mit besøk hos «Mormon»-profeten med absolut nøiaktighet. Dersom ikke læseren selv vet akkurat hvad han skal tænke om Joseph Smith, kan jeg ikke hjælpe ham ut av vanskeligheterne, da jeg selv staar hjælpeløs foran gaaten.

Kommende fra Josiah Quincy, en mand av anseelse, og et møte mindre end to maaneder forinden Joseph Smith's død, betrakter jeg dette som meget bemerkelsesværdigt og underfuld hyldest til ham og har hat den fornøielse og anledning at læse den hyldest ved mer end en anledning til store folkeforsamlinger. Ved en anledning var jeg anmodet om at tale til Rotary Klub av Boston, og som vi gik forbi

biblioteket spurte jeg den herre som tok mig med til middag om plassen hvor jeg skulde tale, og at han maatte være snild og vente, mens jeg gik ind paa biblioteket og laane den bok, fra hvilken jeg netop har citert. Mine bemerkninger gjorde indtryk, at dømme av de fordelaktige fortolkninger som blev uttalt efter møtet, naar de virkeliggjorde, at en mand som Josiah Quincy vilde sætte Joseph Smith som en av de to største mænd han nogensinde hadde møtt, der hadde makt og bestemthet i karakter, til at lede mennesker. I motsætning til hans omdømme er det interessant at se, at nogen av dem som skriver imot profeten og de siste dages arbeide publiserer, at Joseph Smith mottok sine aabenbaringer da han hadde epileptiske anfald. Naturligvis vet vi alle hvor kloke folk er, som har epileptiske anfald.

Prestedømmet aabenbaret.

Vi finder her blandt andre ting i Paktens Bok i det 2. kapitel, hvilket var mottat 7 aar førend kirken var organiseret, profetens optegnelse den 21. september 1923, at en Guds engel talte disse ord til ham: «Se jeg vil aabenbare prestedømmet til dig ved profeten Elias haand, førend Herrens den store og forfærdelige dag kommer. Og han skal plante fædrenes forjættelser i barnenes hjerter og barnenes hjerter skulde omvendes til fædrene. Om dette ikke blev saaledes, vilde den ganske jord bli lagt øde ved hin dags tilkommelse.» — Dette er en meget merkelig og underfuld aabenbaring; ti nogen faa aar efter at denne blev bekjendt over en stor del av verden, begyndte genealogiske foreninger at fremkomme. Menneskene begyndte at bruke aarevis av sin tid og sine rikdomme til at opsamle bøker der indeholder deres forfædres stamtavle. Det store tempel vi har her i Salt Lake City staar som et monument til sandheten av denne aabenbaring. Det var bygget av de Siste Dages Hellige i deres trængsels- og forfølgelsesdage og kostet omkring 4 millioner dollar. I denne tid kunde det kanske været bygget for en fjerdedel av den sum, men i de dage maatte pionerne kjøre stenen fra bjergene med okser og det var dette der gjorde byggeutgiftene saa store. Idag og ved mange anledninger har 5 grupper av folk gaat igjennem

templet i det omtalte øiemed, nemlig ordinansarbeidet. Og hvorfor? Forat deres hjerter har blit omvendt til deres fædre!

Beviser paa inspiration.

Dersom vi ikke hadde nogen større beviser paa inspiration fra den levende Gud til Joseph Smith end oprettelsen av Nauvoo tempel, Kirtland tempel og de senere templer i Logan, St. George, Manti, Salt Lake City, paa Hawai-øerne, Canada og endnu et vil i en nær fremtid bli oprettet i Arizona, vilde vi ha monument efter monument visende inspirationen av den levende Gud og sandfærdigheten av denne uttalelse, som indeholdes i aabenbaringen. Jeg har læst i det 2 kapitel av Paktens Bok en tilkjendegivelse der var gjort 7 aar førend kirken var organiseret og en anden, da Joseph Smith var en ung mand, omkring 18 aar gammel. Joseph Smith tilkjendegir her i en anden aabenbaring, ogsaa mottat førend kirken var organiseret, at der skulde bli 3 vidner, og at Gud vilde gi til disse vidner kundskap angaaende Mormons Boks guddommelighet og til ingen anden vilde han gi den makt til at motta det samme vidnesbyrd i denne generation. Her var en anden erklæring av hvad som skulde ske uttalt, førend kirken var organiseret og disse 3 vidner mottok derefter et vidnesbyrd fra den levende Gud angaaende Mormons Boks guddommelighet. De var tilladt at undersøke platerne fra hvilke denne var oversat og de hørte Herrens røst fra himmelen erklære til disse 3 mænd, at Mormons Bok hadde blit oversat formedelst Guds gave og kraft. De bærer vidnesbyrd om, at en Guds engel kom ned og la disse optegnelser for deres øine og de beskuede og saa dem, og at det var formedelst lydighet til Guds befalinger, at de bar vidnesbyrd om disse ting.

Hold fast ved vidnesbyrdet.

Alle disse 3 mænd blev derefter utelukket av Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige. Hadde der været nogen hemmelig forstaaelse eller nogen uærlighet, eller hadde Joseph Smith sikret sig disse vidner ved falskhet eller svik i en hensikt at fuldføre aabenbaringen, idet der skulde være

3 vidner, vilde de mænd ha blottet denne usandhet, da profeten utelukte dem fra kirken, men indtil sin dødsdag holdt de fast ved sine vidnesbyrd. Jeg har samtalet med præsident Joseph F. Smith og med mange andre der var paa besøk i Richmond, Missouri, hvor det længstlevende vidne, David Whitmer boede, og som lyttet til hans erklæring, at en Guds engel hadde kommet og hadde fremvist de optegnelser til ham og hans medvidner. Han uttalte, at det var byrden i hans liv til at bære dette vidnesbyrd, dag efter dag, uke efter uke, aar efter aar. — Hvorfor var det en byrde? Fordi han hadde mistet inspirationen fra den levende Gud. Hadde han beholdt sin tro paa evangeliet og sin kjærlighet for sandheten vilde det ha været en himmelsk fryd for ham at bære dette vidnesbyrd til alle som kom til ham. Oliver Cowdery, en anden av de 3 vidner kom senere tilbake til kirken. Saaledes gjorde ogsaa Martin Harris. Jeg kan erindre, at jeg som en ung gut sat i forsamlingen og lyttede til Martin Harris's vidnesbyrd angaaende Mormons Boks guddommelighet og den aabenbaring til hvilken jeg har hentydet, naar engelen fremviste platerne til ham og de andre vidner, og Guds røst erklærte, at de hadde blit oversat ved Guds gave og kraft.

Værdifulde sandheter.

I aabenbaringen som kom gjennem profeten Joseph Smith har vi læst ting av stor værdi, ting som er absolut og i fuldkommen harmoni med lærdommen av verdens frelser. Jeg er paamindet om en aabenbaring til Joseph Smith's fader bare paa nogen faa ord, optegnet i det 4. kapitel i Paktens Bok. En mand eller kvinde kan ikke finde noget bedre at efterfølge, end lærdommene i disse faa korte vers: «Se, et underfuldt verk er begyndt og er ved at komme frem blandt menneskenes barn. Derfor ser til, o I, der indgaar i Guds tjeneste, at I tjener ham av eders ganske hjerte, sjæl, sind og styrke, at I kunde staa ulastelige for Gud paa den yderste dag. Dersom I derfor begjære at tjene Gud, da ere I kaldet til arbeidet. Ti ser, marken er allerede hvit til høsten, og ser, den der utstrækker seglen med hele sin styrke, han samler et forraad, saa at han

ikke omkommer, men sikrer sin sjæl salighet. Og med tro, haab, barmhjertighet og kjærlighet og øiet henvendt alene paa Guds ære, er han skikket til arbeidet. Ihukommer tro, dyd, kundskap, maadeholdenhet, taalmodighet, broderkjærlighet, Gudsfrykt, gavmildhet, ydmyghet og flittighet. Beder saa skal eder gives, banker saa skal der oplades for eder. Amen.»

Hvilken glimrende grundvold at bygge paa. — Vi finder i Paktens Bok 121. kapitel 41.—42, noget angaaende makten og indflydelsen som vi har berettigelsen at utøve, som de der holder Guds prestedømme: «Ingen makt eller indflydelse kan eller bør utøves i kraft av prestedømmet, uten ved overbevisning, langmodighet, mildhet, saktmodighet og uskrømtet kjærlighet. Ved venlighet og sand kundskap, som uten hykleri og uten svik storligen utvide sjælen.»

Autoritet av prestedømmet.

Dette er den eneste autoritet som er git til dem, som holder Guds prestedømme i vore dage. I kapitlet som jeg allerede har læst for eder er der lovet, at prestedømmet skulde gjengis og vi vet at prestedømmet er gjengit. Vi bevidner at Peter, Jakob og Johannes — Jesu Kristi apostle — la sine hænder paa Joseph Smith og Oliver Cowdery og ordinerte dem til det Melchizedek'ske prestedømme og at de blev ordinert til Jesu Kristi apostler, med autoritet til at gjenoprette kirken paa jorden. Joseph Smith uttalte, at de Siste Dages Hellige skulde bli drevne fra by til by, fra bygd til bygd og fra stat til stat og tilslut bli drevet til klippebjergene utenfor den amerikanske grænse og hvilket blev opfyldt bokstaveligt. Han tilkjendegav endvidere, at ikke alene en by, en bygd og en stat skulde reise sig mot dem, men at dagen vilde komme naar de forenede stater skulde reise sig imot en haandfuld folk, kaldt «Mormonere», og dagen kom ogsaa. De forenede stater sendte sin armé — ikke et landvernsmandskap, men de sendte sin armé — mot De Siste Dages Hellige. Hvorfor? Fordi nogen dommere hadde opfundet den løgn og sagt, at vi hadde ødelagt retsprotokollerne og var i oprør! — Efterpaa da fredsmyndigheterne kom her og fandt ut, at vi hadde ikke gjort

nogenting av den sort som vi var beskyldt for, saa var vi tilgit for vort oprør! — Vi var jo taknemmelige for at faa tilgivelse for noget, vi aldrig hadde gjort. De forenede staters armé kom og i tilslutning hertil de forenede staters guvernement og beslaglagde al eiendom som tilhørte kirken, og jeg har lagt avisen ned og sagt: «Takket være Amerika for plaseringen av det guddoommelige stempel paa profeten Joseph Smith's uttalelser. Jeg indrømmer, at til en begyndelse paa dette emne kunde jeg gjerne holde paa en time eller to, men skal kun læse en henvisning til.

Utflytning har været forutsagt.

De Siste Dages Hellige opbygget den skjønne by, Nauvoo, i hvilken der var samlet inden nogen faa aar omkring 20 000 indbyggere. De møtte ogsaa her megen motstand. Forutfølelsen imot dem forvoldte bitterlige forfølgelser og profeten Joseph Smith reiste over Missisippi-elven og hadde i sikte med nogen faa utvalgte mænd at utforske klippebjergene som en plass at bosætte sig i og til et indsamlingssted for folket. Omtrent ved denne tid uttalte han en profeti, at de hellige vilde fremdeles lide megen forfølgelse og vilde bli drevet til klippebjergene. Mange vilde apostasere, andre vilde bli dræpt, eller miste livet som følge av overanstrengelse eller sykdomme og andre vilde beholde livet og hjælpe til at faa istand bosættelsessteder, bygge byer og se de hellige bli til et mæktig folk midt iblandt klippebjergene. Og hvad slags land var dette anset for at være ved denne tid? Daniel Webster, som var betraktet som en av de fremste statsmænd er det berettet at han skulde ha sagt: «Hvad vil vi (Amerika) med dette umaadelige store og værdiløse og avgrænsede land? Disse regioner av vilde mænd og dyr og sandørkener med hvirvelvinde og støv, kaktus og præriehunde? Til hvad nytte kunde vi nogengang haabe at bruke disse store ørkener eller disse endeløse bjergrækker, ugjennemtrængelige og overdækket til selve grundflaten med evig sne? Hvad kan vi nogensinde haabe paa at gjøre med vestkysten, som er 3000 mile fjeldbegrænset, trist, uindbydende og ikke en havn at faa paa det? Hr. Præsident! Jeg vil aldrig lægge en cent fra

offentlighetens pengebeholdning for at faa Pacifikkysten en tomme nærmere Boston end den nu er.» — Allikevel har de Siste Dages Helliges indvandring til disse avskaarne lande ledet til etableringen av et stort folk, ikke alene i de benævnte «kaktus- og præriehunde»-dele av hvad nu er betegnet Arizona og andre stater, men i alle disse vestens lande, de «endeløse fjeldrækker, ugjennemtrængelige og bedækte med evig sne», disse uhyre avgrænsninger har blit en del av de forenede stater, og her er De Siste Dages Hellige et mæktigt folk imellem klippebjergene, og alt er fuldbyrdet ved profeten Joseph Smith's uttalelser.

Vidnesbyrd om sandheten.

Jeg kunde holde paa og tale om mange flere ting, men en ting over alle andre ting for hvilket jeg er taknemmelig er det faktum, at fra midnatsolens land, Skandinavien, helt ned til Sydafrika, fra Canada i nord til Sydamerika i syd og i Australien, Ny-Zealand og paa Stillehavsøerne, mænd og kvinder, ved Guds aands aabenbarelse har de mottat et vidnesbyrd i sit hjerte, at denne mand — Joseph Smith — var i sandhet en levende Guds profet. Som Siste Dages Hellige, der har dette vidnesbyrd og denne kundskap angaaende guddommeligheten av hans mission, skulde vi aldrig tillate hans fødselsdag at gaa os forbi, uten at takke Gud for inspirationen av denne mand. Jeg bærer ved eder her idag mit vidnesbyrd: Jeg vet at Gud lever, at Jesus er Kristus, at Joseph Smith var hans inspirerede profet og at evangeliet almindelig kaldt «Mormonismen» er det gjenoprettede evangelium av Jesus Kristus. For — dette er evangeliet, det glade budskap, hvilket røsten fra himmelen forkyndte til os. — Jesus kom til verden for at korsfæstes for verdens synder og for at hellige og rense den fra al uretfærdighet. At ved ham og gjennem ham, og av ham, verden er og var skapt og befolkningen derav avlede sønner og døtre for Gud. Det er evangeliet aabenbaret gjennem Joseph Smith, og dette er sandheten. Maa Gud hjælpe de av os, der har denne kundskap, til at leve opriktig og jeg beder herfor i Jesu Kristi navn. Amen.

DET SÆDELIGE GRUNDLAG ER ABSOLUT NØDVENDIG.

AV MORTEN A. C. NICOLAYSEN, SALT LAKE CITY.

Jeg kan passende indlede sædelighetsspørsmaalet med et kort utdrag av en artikel betitlet: «Hvorledes jeg bekjæmpet de sykelige, mørke sindsstemninger og vandt» i «American Magazine» for august 1923 av den bekjendte amerikanske skribent, redaktør Frank Crane. Han sier deri om sædelighetsspørsmaalet:

«En anden sykelig temperamentskilde hos mig bestod i de fordærvelige kjønsforholds-ideer, hvormed jeg i min grønne ungdom var omgit. Jeg blev opdraget i en av staterne mot vesten blandt meget aktværdige folk, hos hvem al omtale av kjønsforholdet blev avskyet. Det eneste sted, hvor saken blev drøftet, var ute blandt guttene bak laden. Her blev spørsmaalene debatert med stor frihet. I kirken og paa lignende steder var enhver ting, som stod i forbindelse med menneskets kjønsdrifter anset for at være fuldstændig urent, og jeg blev opdraget i den ortodokse lærdom, at alle begjæringer bærer noget av synden i sig.

Jeg vokset ogsaa fra denne sykelighet ved et forøket fund av kundskap, ved at erhverve den ubrøtelige overbevisning, at det, som Gud har skapt, ikke kan være avskyeligt eller ugudeligt, og likeledes ved resultatet av de mange iakttagelser i mit liv. Jeg er kommet til den slutning, at *der omtrent ikke er noget andet urent i verden end uvidenhet.* En anden slutning hos mig er, at kjødets frelse eller forløsning fra fordærvelsen bestaar i idealismen — de smukke og gode tankers utførelse i livet. — Begavet som mennesket er med en udødelig aand, saa har intet menneske raad til at skyte spørsmaalet fra sig og den beste selvoptugtelse og lovlige styrelse av menneskets lidenskaper bestaar i idealismen.

Den største vanskelighet hos den raa og plumpe materialisme, som har sin dobbelte avstivning i ondskapens smudsighet og godhetens hykleri, er, at den frembringer et mørkt sind, forvrængede forestillinger og sykelig tungsindighet. Det er kun i kjærligheten til det ideale, i paaskjønnelsen

av det skjønne og hengivenheten for den menneskelige naturs normale tilstand, at helbredelsen kan findes for den raa og plumpe sjælstilstand med dens følgesvende av tungsindighet.»

* * *

«Mormonismen» eller De Siste Dages Helliges lære, aand og liv, besitter netop denne omtalte idealisme, som dr. *Frank Crane* ønsker maa trænge ind i menneskenaturen. Kjønsforholdet er ifølge samfundets lære betragtet fra et idealt standpunkt, og da det er et bekjendt og utmerket slagord i «Mormonismen» fra dens tidligste forkyndelse, at mennesket ikke kan frelses i uvidenhet, saa betragter den ogsaa en ærbar diskussion av denne sak fra et fordomsfrit og korrekt synspunkt som jeg tænker er opnaadd i det følgende:

«Det er ikke min hensigt at komme ind paa den evindelige moralisering over det kjønslige forhold mellem mand og kvinde. Moraliseringen har fundet sted fra «Arilds tid» eller like saa længe, som de kjønslige utskeielser har fundet sted. Det, som det imidlertid kommer an paa er, at medlemmer av kirken eller de, som nærer et ønske om at bli det, har eller faar en klar opfattelse av kjønsforholdet, for at ikke et eller andet medlem ved overilet handling, ved gjensidig fristelse eller ved slet og vanartet indflydelse skal begaa et feiltrin, som vil komme til at staa vedkommende i en dyr skadebod, enten paa det fysiske eller aandelige gebet eller i begge. Digteren J. P. Jacobsen saa sikkert i sit studenterkameratskap adskillige sørgelige erfaringer av kjønslige feiltrin. Han sier træffende med henblik derpaa: «Det bøtes der for i mange aar, som kun var en stakket glæde». Millioner av mennesker, som er kommet og gaat under rikers civilisatoriske opkomst og fald, har maattet bøte med en dyr pris paa den kjødelige sanselighets alter; de har lært at føle, at den evige lov, «likesom et menneske saar, skal det ogsaa høste», ikke kjender nogen persons anseelse.

Naar et menneske kommer til den dynamiske tro paa Kristus og hans lære, saa kommer det i berøring med et

aandeligt bevidsthetsliv, som kommer direkte fra Gud, hvilket praktisk talt mener det reneste og retfærdigste, som er mulig, fordi «Gud», som Jesus Kristus sterkt betydende sa, er absolut «god». Belønningen for denne tro, naar den er opriktig og er lidt og stridt sig til, er først og fremst den «aandelige gjenfødelse», som Jesus omtalte til Nikodemus. Mange av de guddommelige kræfter, som har ligget i dvale i mennesket i dets ubevidsthets domæne, faar nu en ny og pludselig vekst og skyter friske og grønne skud; kort sagt, den Hellig Aands frukter eller et nyt kosmisk liv — støttet baade indefra og utefra av den samme aandsmakts vibrationer — utvikles, fordi, som profeten Joseph Smith har uttrykt det: «Intelligens forener sig med intelligens, visdom antar visdom, sandhet omfatter sandhet, dyd elsker dyd, lys forener sig med lys, barmhjertighet sympatiserer med barmhjertighet og gjør fordring paa sit eget; retfærdigheten fortsætter sit løp og kræver sit.»

Ethvert nyt eller ældre medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige, som er kommet under denne aandsdaab, faar en finfølelse av det rette sedelige liv eller kjønsforholdet. Den naturlige blufærdighetsfølelse, som er ren og tugtig, gjør sig gjældende med en aandelig frigjørelse av kjønslig uberørthet eller kyskhet. Hvor dette aandsliv eksisterer hos et menneske, vil den uskyldige altid være i sikkert selskap og uten fare for paatrængende og intim nærgaaende.

Nu eksisterer der i vor tid, saavelsom i tidligere store civilisatoriske opgangsperioder med nydelsessyke og jagen efter fornøielser og adspredelser, sterke kjønslige utskeielser med deres bekjendte vedhængende sykdommer; og alle mulige personlige meninger gjør sig gjældende for kjødelige elskovsforbindelser efter forgodtbefindende. Ethvert intelligent sind, som ser tilbake over verdenshistorien, vet at den tilstand ikke har og ikke kan befordre menneskehetens fremskridt, fysiologisk, aandeligt og teknisk. Historien har levnet os de mest tydelige beviser paa de fordærvelige følger av denne ubundne sensualitet. Hvorfor vil menneskene da ikke lære av erfaringens skole, som ligger dem saa nær for haanden, naar tilmed Gud eller Guddommen —

et ord for de større personlige intelligenser med umaadelige lange tidsperioders erfaringer bak sig — meddeler sig til den famlende menneskehet og i hovedsaken sier: Saadan og saadan skal I bære jer ad, ogsaa i kjønslige forhold, for eders egen vedvarende lyksalighets skyld, hvilket absolut grunder sig paa de evige aandelige love, som vi selv har prøvet og fundet best, og hvis I ikke gjør det, maa I selv ta følgerne av den aandelige tortur og smerte, som følger i kjølvandet ved forbrydelse mot den universelle aandelige harmoni ved at skape et seksuelt sammensurium, ti det er, hvad ordet «hor», som indeholdes i det 6. bud, betyr i bred sproglig retning. Ordet svarer til sig selv, ti den bokstavelige forklaring er «fordærvelig blanding», idet en av de gifte parter gaar «til en anden» paa ulovlig maate og saaledes falskelig tilsidesætter den anden parts ægte tilbøielighet av trofasthet og kjærlighet og omgang for slektens fortsættelse. (Forts.).

FRA BERGENS GREN.

Forstander Ole Hansen og jeg har været og besøkt grenene saavel Haugesund som Stavanger og vi har hat en utmerket tur. Haugesund besøkte vi fredag og vi holdt grenkonferanse der. Vi holdt grensmøte kl. 4 og et aftenmøte kl. 7 og de aller beste følelser gjorde sig gjældende, men der var ikke saa mange tilstede, da det var en hverdag og av denne grund kunde vi ikke vente saa mange heller. Reiste saa til Stavanger lørdag morgen og holdt grenkonferanse der om aftenen kl. 8, hvor vi hadde et utmerket møte. Søndag formiddag holdtes søndagsskole som var godt besøkt, likeledes møte om eftermiddagen kl. 5. Huset var fuldt av besøkende og en særdeles god aand gjorde sig gjældende. Kom saa til Bergen mandag morgen efter en vellykket reise. *Konferansepræs. Oluf K. Karlsen.*

Skjønt mennesket er jordens herre, kan det dog ikke forklare hvorledes et græsstraa vokser.

MISSIONSPRÆSIDENTENS BESØK I DRAMMENS GREN.

Søndag den 27. april reiste ældste J. Leland Andersen og undertegnede til Drammen for at overvære møterne, og vi hadde en meget god tid paa søndagsskolen, hvor de smaa barn deltok i et meget interessant program. Mit hjerte glædet sig da jeg saa disse smaa, rene og ubesmittede sjæle delta i dette store siste dages verk, og jeg kom til at tænke over hvilket ansvar der paahviler forældre og de som er indsat til at belære de smaa, og indprente i dem et vidnesbyrd om Jesu Kristi Evangelium, ti vi vet ikke hvad stilling disse smaa vil holde i kirken i fremtiden. Jeg talte en kort tid til barnene og bad dem holde sig rene og ubesmittede fra verdens synder, at de kan samles med Guds folk og gaa brudgommen imøte naar Han kommer med de hellige engler. — Efter søndagsskolen benyttet vi anledningen til at besøke Olea Larsen, en trofast søster. Hun var for ca. 4 aar siden saa uheldig at en masse sne og is faldt ned fra et av takene over hende, og siden den tid har hun ikke kunnet komme paa møterne. Hun følte godt og glædet sig i evangeliet.

Klokken 6 om aftenen holdt vi et meget godt møte. Der var ca. 50 mennesker tilstede, og iblandt dem mange fremmede. Grensforstander Ingvald Johansen ledet møtet. Ældste Leland Anderson, br. Nils Olsen og jeg selv talte og ga mange gode raad til søskende, og de blev paamindet om at være verdens lys. Kirkens organisation blev fremstillet for de tilstedeværende, og sammenlignet med den kirke, som Kristus oprettet da Han var paa jorden. Bad de fremmede at undersøke denne lærdom før de forkastet den. Efter møtet serverte søstrene forfriskninger, og en meget hyggelig tid var tilbragt. Vi reiste hjem samme aften, og bringer igjennem «Stjernen» vore beste hilsener og tak til de mange trofaste søskende i Drammens gren.

A. Richard Peterson, præsident.

Et er sikkert og det er døden. Forbered dig.

KRISTIANIA GREN

hadde søndag den 27. april besøk av broder Einar Anthonsen Strand fra Drammen og grensforstander Olaf Sønsteby fra Larviks gren.

Disse besøkende brødre talte paa aftensmøtet, og idet vi takker dem for besøket ønsker vi dem et hjerteligt velkommen igjen.

DAAB.

Lørdag 3. mai kl. 6 eftermiddag blev følgende indlemmet i kirken ved daab: Ole Bruun, Karry Bruun, Bjørg Brunn og Anna Kaspara Gulbransen. Daabshandlingen blev utført av missionspræsidenten.

Haandspaalæggelsen utførtes av missionspræsident A. Richard Peterson og ældste Ernest Jørgensen.

SØNDAGSSKOLENS PROGRAM FOR JUNI.

Korlæsning:

Og paa det at du mere fuldkommeligen maa kunne holde dig ubesmittet av verden, skal du gaa til bedehuset, og ofre dine sakramenter paa min hellige dag. Ti sandelig, denne er en dag, der er beskikket eder til hvile fra eders arbeide til at tilegne den allerhøieste eders andagt. (Paktens Bok 59 : 9, 10).

Sakramentverset:

Hist paa jorden angstens sved
Faldt som blod i støvet ned,
Man paa korset naglet mig
Hvorved jeg forløste dig.

Fastedag-leksen:

Hvorfor tror jeg at jeg skulde komme paa mine møter?

BARNAS AVDELING

FRA PLOGGUT TIL PROFET.

En kort skildring av profeten Joseph Smiths liv
av ældste William A. Morton.
Oversat fra originalen av Borghild Nielsen.

20. Hvad der hændte paa veien til Kirtland.

Fra Hiram, Ohio, reiste profeten til Missouri for at besøke de hellige der. Sidney Rigdon, Newel K. Whitney, Peter Whitmer, og Jesse Gause reiste med ham. De blev der i to uker og gjennem den tid blev der avholdt møter og kirkens medlemmer hadde en herlig tid. Derefter besluttet Joseph at reise til Kirtland hvor hans hustru var. Newel K. Whitney og Sidney Rigdon fulgte med ham. Der var ingen jernbane paa den kant av landet, saa de maatte kjøre det meste av veien.

En dag hændte en sørgelig ulykke, idet hestene blev skræmt og løp ut. Joseph hoppet ut av vognen og det gjorde Newel K. Whitney ogsaa, men hans ene fot kom ind i hjulet, saa hans ben blev brukket flere steder. Joseph hjalp broder Whitney til et hus som eiedes av en mand ved navn Porter. De maatte forbli der i fire uker og i den tid salvet profeten sin ledsager ofte, hvilket lindret hans lidelser meget. Disse Porters var nogen onde folk. En dag prøvet de at dræpe profeten ved at ha gift i maten. Joseph hadde netop spist middag og han følte sig saa forunderlig. Han gik ut og kastet op meget av den giftige mat, og det reddet hans liv.

Han gik ind igjen og fortalte Whitney hvad som var hændt ham. Broder Whitney la sine hænder paa hans hode og bad for ham. Hans bøn blev hørt, og Joseph blev frisk. De besluttet at forlate dette sted med en gang. Whitney undredes over hvordan de skulle komme avsted. Joseph sa at Herren nok ville sende dem hjælp. Den næste morgen kom et kjøretøi op til huset. Joseph og Newel satte sig deri og kjørte fire mil ned til elven, og her fandt de en færge som satte dem over vandet. Paa den

anden side av elven stod en vogn og ventet og de kjørte da til en baat som tok dem til Wellsville. Herfra kjørte de til Kirtland.

En dag straks efter Joseph ankom til Kirtland fik han besøk av tre mænd. En av disse var Brigham Young. Det var første gang disse mænd hadde møtt profeten. Brigham Young var døpt for omtrent to maaneder siden. De besøkende brødre blev i Kirtland en fire-fem dager. De saa og snakket ofte med profeten. En aften holdt de et møte. Brigham Young reiste sig og forbauset de tilstedeværende ved at tale i et fremmed tungemaal. Han hadde mottat tungemaalsgaven fra Herren. Profeten mottok gaven til at oversætte og han fortalte folket hvad broder Young sa. En dag før Brigham Young forlot Kirtland sa profeten om ham: «Denne mand vil engang lede kirken.»

De vet alle hvorledes denne profeti blev opfyldt.

(Forts.).

Hatties nye aar.

Hattie var otte aar. Hun og hendes forældre bodde i en liten by i det fjerne vest. Forældrene var fattige, men aktede.

Som de fleste andre piker paa Hatties alder, ønsket hun nogen faa presenter til jul. Aa, hun ønsket saa inderlig en dukke, vanter, en kjælke og andre slike ting. Dagen før jul kom og gik. Den aften bad hun sin aftenbøn og gik tilsengs. Da moren kom ind for at lægge godt over hende, sa hun: «Mor, vil julenissen komme iaar?» Hendes mor forklarte, at julenissen var meget fattig iaar, saa han hadde ikke meget at undvære.

Julemorgen prøvet Hattie saa godt hun kunde at være tapper med hensyn til de ønskede sko, vanter, sukkertøi, nøtter og lignende, og haabet at det vilde bli bedre til nytaar. Hun hadde hørt om det lille nye aar der kom som et litet spædbarn. Da hun vaaknet nytaarsmorgen listet hun sig ind i soveværelset til moren for at ønske hende «godt nytaar». Men hvem var der? Hun trippet stille bort til sengen. Og der i morens armer laa en søt liten bror. «Det nye aar er kommet,» utbrøt hun lykkelig, «og jeg er saa stolt av min nytaarspresent.»

12 aar. *La Nore Woolf,* Nevada, i «*Juv. Instructor*».

SPURVEN!

Om morgenen naar jeg til arbeide gaar,
Jeg mangen gang lyttende staar
Til fuglekvidren i træernes grene,
Som jublende stiger og toner frem,
Det var som en lovsang fra deres hjem.

I kor de sender sine triller ut,
Det var som om vaaren de bragte bud.
Ingen mislyd iblandt dem høres,
Alle stemmer saa rene var,
Ingen falske iblandt dem bar.

Denne sang av spurvenes kor,
Blir os en paamindelse her paa jord,
Om altid glade og fornøiet at være,
Vi av fuglen maa lære den sang,
At takke for alle goder i livets gang.

O. S. K.

DENNE DAG.

Fuldfør hver dag og la det være saaledes. Du har gjort hvad du kunde. Nogen forseelser og feil snek sig uten tvil ind; glem dem saasnart du kan. Imorgen er en ny dag. Begynd den paa en rolig maate med opløftet aand til ikke at la dig besvære med gaardsdagens ubetydeligheter. *Denne dag* indeholder alt hvad der er godt og skjønt. Den er altfor kostbar med dens haab og indbydelser, til at et øieblik skulde ødelægges paa grund av gaardsdagens begivenheter.

INDHOLD:

Joseph Smith hilset som en Guds profet. — Det sædelige grundlag er absolut nødvendig. — Fra Bergens gren. — Missionspræsidentens besøk i Drammens gren. — Kristiania gren. — Daab. — Barnas avdeling. — Spurven! — Denne dag.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Kr.a.
Brødrene Jørgensens boktrykkeri A/S, Kristiania.